

nisteren eventuelt ville møde Dalai Lama, hvis Hans Engell var til stede.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg kom til at tænke på, at jeg tror, indenrigsministeren forleden blev bedt om at mægle mellem Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet. Det vil jeg også afholde mig fra i dag, men jeg vil alligevel, med risiko for at blive indblandet, udtrykke min store anerkendelse af hr. Ole Donners humoristiske sans.

Dernæst til hr. Keld Albrechtsen: Jeg tror ikke, der er tvivl om signalet og holdningerne også i lyset af, at den danske udenrigsminister modtager Dalai Lama. Det sker på samme måde i Sverige og i Finland efter de oplysninger, der ligger for mig.

Og dermed også være sagt til fru Pia Kjærsgaard, at formen vil være den samme som i 1991, dvs. det bliver ikke en formel modtagelse af den grund, at Dalai Lama ikke er inviteret til Danmark af regeringen; men som jeg sagde før, bliver han modtaget på samme måde som i 1991. Jeg tror, det er svar nok.

Formanden:

Hr. Bent Hindrup Andersen og derefter hr. Keld Albrechtsen og fru Pia Kjærsgaard.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne spørge statsministeren: Er statsministeren ikke enig i, at det ville være et endnu stærkere udtryk, hvis det var statsministeren, der mødte Dalai Lama, end når det er udenrigsministeren?

Jeg forstår det sådan, at statsministeren siger, at der skal gives klar besked, og derfor vil jeg opfordre statsministeren meget indtrængende til at finde tid til at møde Dalai Lama. Jeg tror, at der er et meget stort flertal i Folketinget, der ønsker det sådan, uden at det jo er markeret. Det er vel også noget at tage hensyn til. Jeg vil i hvert fald gerne sige, at det ligger os meget stærkt på sinde, at statsministeren gør det.

Vi har også et beslutningsforslag på dagsordenen herinde lige efter høringen, om at man også skal arbejde for, at eksilregeringen bliver anerkendt. Så jeg vil opfordre til, at ministeren finder tid og møder Dalai Lama, når han er her.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan forstå, at statsministeren henviser til, at det skal foregå på samme måde som i 1991, men så vil jeg godt spørge, om det er statsministerens

opfattelse, at der er sket forbedringer i situationen siden 1991.

Mig bekendt er der ikke sket forbedringer, desværre tværtimod. Den kinesiske regerings undertrykkelse af den tibetanske befolkning er mig bekendt værre end nogen sinde. Og når der ikke er sket nogen forbedringer, så kunne det vel - det vil jeg godt spørge statsministeren om - være en passende anledning til, at man fra dansk side tog et kraftigere skridt, end man gjorde i 1991, og det kunne statsministeren jo gøre ved i sin kalender at finde den tid, der skal til for at mødes med Dalai Lama.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt have statsministeren til at gå lidt mere ind i, hvorfor statsministeren ikke har tid, og i hvert fald bede statsministeren bekræfte, at det er det, man har givet som officiel årsag til, at man ikke vil mødes med Dalai Lama. Er der andre årsager til, at statsministeren ikke vil mødes med ham, eller er det korrekt, at det er, fordi statsministeren ikke har tid, og i bekræftende fald, hvad skal statsministeren egentlig foretage sig i de fire dage - fire dage - besøget varer?

Så vil jeg godt høre om, hvad man skal drøfte. Det må regeringen dog også have haft nogle overvejelser om. Hvad vil udenrigsministeren og Dalai Lama eventuelt drøfte? Skal man drøfte Tibets holdning til Kina? Vil man drøfte, hvorledes Tibet kan opnå uafhængighed?

Og hvad er egentlig den store forskel på et officielt og et uofficielt besøg? Jeg synes, det kræver svar, fordi den her debat har været så omfattende: Hvad er forskellen? På hvilken måde vil udenrigsministeren modtage Dalai Lama? I hvor lang tid? Hvad skal der drøftes? Og i givet fald, hvor foregår det?

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil gerne i lighed med øvrige spørgere opfordre statsministeren til at forsøge at finde tid til at deltage i mødet.

Nu forstår jeg på statsministeren, at en argumentation for, at statsministeren ikke kommer, er, at det så bliver på samme niveau som i 1991. Det er vel ikke nødvendigvis sådan, at fordi man har gjort noget i 1991, så skal man fortsætte med det nu. Det er efter min opfattelse udtryk for en form for konservatisme, som måske var mere berettiget, da Poul Schlüter var statsminister, end under den nuværende statsminister.